

El *Pòsits*: de l'antic règim al capitalisme

DANIEL RUBIO I RUIZ
Professor d'història econòmica
(UNED - Cervera)

Introducció

El marc que ofereix la publicació de la revista Miscel·lània 10, dedicat en aquesta ocasió a la vida econòmica de Cervera i la Segarra a la segona meitat del segle XIX i el segle XX, creiem que és adient per donar a conèixer aquest breu treball sobre la institució del *Pòsit*, que té l'origen a la fi de l'Edat Mitjana i arriba fins als nostres dies.

En anteriors ocasions ja ens hem ocupat del *pòsit* de Cervera al segle XIX¹. En aquests treballs estudiàvem la seva evolució i quantificació, i oferiem al mateix temps unes pautes d'investigació i una bibliografia seleccionada; aquesta vegada pretenem unes consideracions generals relacionades amb la legislació més destacada des del segle XVI fins a

1. RUBIO RUIZ, D.: *El pòsit de Cervera al segle XIX (1800-1833)*, a Miscel·lània Cerverina, 7, Centre Municipal de Cultura, Cervera, 1991, pàg. 113-125.

La perduració de los pòsitos en el siglo XIX. El ejemplo de Cervera, a Palestra Universitària 7, UNED Centre associat, Cervera, 1995, pàg. 115-127

l'actualitat en relació a aquest organisme, les intromissions executores de l'Estat a la fi de l'Antic Règim, els intents de revitalització de la institució a la segona meitat del segle XIX i la seva incidència a Cervera. Les nostres fonts d'informació provenen de la bibliografia esmentada a la nota 2 i la documentació existent a l'Arxiu Històric Comarcal de Cervera².

Legislació bàsica

Tot seguit relacionarem, amb un breu comentari en cada cas, les disposicions més importants emanades dels poders públics des dels seus inicis amb Felip II fins al segle XX.

Cèdula de 1558. Representa l'inici de la legislació general sobre Pòsits. En aquesta s'especifica, en un intent de protegir una tasca d'assistència social, que el pa dels Pòsits no pot ser utilitzat per a redimir deutes dels pobles ja que en un principi la seva funció era la de proporcionar pa als necessitats en èpoques de crisi, es tracta de protegir aquesta labor assistencial.

Reial Pragmàtica de 1584. Atorgada per Felip II a Metrida el 2 de maig, pot ser considerada com la primera reglamentació per la

2. Als treballs citats a la nota anterior relacionem una selecció de la bibliografia més destacada sobre el tema, ara ho farem d'aquelles publicacions que ens han servit de font:

ANES, GONZALO: *Los pósitos en España en el siglo XVIII*, a Moneda y Crédito, núm. 105, Madrid, 1968, pàg. 39-69; reproduït a *Economía e Ilustración en la España del siglo XVIII*, Ariel, Barcelona, 1981, pàg. 71-94.

LÓPEZ YEPES, JOSÉ: *Contribución a la historia de los Montes de Piedad en España. Notas sobre el origen y la evolución histórica de los pósitos (siglos XVIII-XIX-XX)*, a Ahorro núm. 55, Madrid, 1969, pàg. 27-37.

CARASA SOTO, PEDRO: *Los pósitos en España en el siglo XIX*, a Investigaciones Históricas num. 4, Valladolid, 1983, pàg. 247-304

BUEDO GARCÍA, JUAN ANDRÉS: *Historia de la beneficencia y de las formas de previsión social voluntaria en Lérida*, tesis doctoral, Universidad Complutense de Madrid, colección Tesis doctorales num. 90/83, 22-06-81, Facultad de Ciencias Políticas y Sociología, Editorial de la Universidad Complutense, 1983, tomo I.

ANDRÉS GALLEGO, JOSÉ: *Pensamiento y acción social de la Iglesia en España*, Espasa-Calpe, Madrid, 1984, pàg. 75-82.

ROCA ROCA, E.: *Los pósitos municipales*, Madrid, 1965

FERNÁNDEZ HIDALGO, M.C. Y GARCÍA RUIPÉREZ, M.: *Los pósitos municipales y su documentación*, Ministerio de agricultura, Pesca y alimentación/Instituto de Relaciones Agrarias, Madrid, 1989.

ESTEBAN DE VEGA, MARIANO: *La asistencia liberal española: beneficencia pública y previsión particular*, a Història Social núm. 13, Instituto de Historia Social UNED, Valencia, 1988, pàg. 123-138.

conservació, augment i distribució dels *Pòsits* del pobles i els seus fons i fixa tot el seu cos legal vigent des d'anys enrere. Reglamenta els criteris de la seva comptabilitat incidint per tal d'evitar abusos i especulacions. Es regula la compra del gra, l'època, el lloc i les persones que s'han de comissionar per a exercir aquestes actuacions. La finalitat principal de la institució és de caràcter benèfic i es dirigeix en una doble vessant:

-gra per al forner

-gra per sembrar (en cas que en sobri de l'anterior)

La crisi del segle XVII degué afectar els *Pòsits*, si bé van contribuir a pal·liar part de les seves conseqüències. No s'observa cap activitat legislativa al voltant d'aquests i la centúria sembla una època de decadència d'aquestes actuacions benèfiques, no obstant això és un tema poc investigat.

Els il·lustrats del segle XVIII es van preocupar en alguns moments del tema per criticar i oposar-se a la seva continuïtat, com és el cas de Jove-llanos, que considerava els *Pòsits* nefastos per a Andalusia. La legislació del set-cents és abundant, com podeu observar tot seguit:

Reial Provisió de 1735. Atorgada per Felip V el 19 d'octubre, regula el repartiment de grans i altres productes, guardant la tercera part per a la sembra dels pagesos amb necessitats si no deuen quantitats a la institució. Es fixava un interès d'"un celemin por fanega" (8,32%).

Reial Decret de 1751. Ferran VI el promulga el 16 de març i destaca la centralització de la seva administració sostraint-la al *Consejo de Castilla*, crean la *Superintendència dels Pòsits*, annexa al Ministeri d'Estat i Gràcia i Justícia. Els seus assumptes passaven prèviament per la Comptaduria General.

Instrucció de 1753. Es reglamenten els òrgans de govern i les normes de comptabilitat. També es recorda que els seus fons només poden ser destinats a les funcions que li corresponen i que ja hem assenyalat.

Reial Ordre del 2 de maig de 1790. Es crea la *Direcció General de Pòsits*.

Reial Cèdula sobre els reglaments dels Pòsits del 2 de juliol de 1792. Representa algunes importants modificacions respecte a la legislació anterior. Es fixa com a principal objectiu dels *Pòsits* el préstec per a la sembra i altres labors. D'altra banda s'instava a crear una junta local on hi hagués un *Pòsit*, constituïda pel corregidor i l'alcalde, un regidor, un dipositari i un procurador síndic general. L'interès torna a ser de 0'5 "celemin por fanega" (4'16%), que ja havia estat fixat en 1.775, però convertit en el 8'33% pocs anys després. Aquest elevat interès i les crítiques que provocava sembla el motiu de la sustracció de l'administració general de la institució de la Superintendència a favor del *Consejo de Castilla*.

Els darrers anys del segle XVIII així com les primeres dècades del XIX, es promulguen diferents decrets que exigeixen contribucions dels *Pòsits* per la hisenda estatal, però aquest assumpte el tractarem més endavant. També cal destacar en el mateix sentit que, malgrat l'advertiment de la instrucció del 1753, amb aquests fons es proveïen freqüentment els metges i els mestres o es construïen obres públiques. En aquests anys són habituals també els canvis en la institució que ha de controlar l'administració general: el 1800 se suprimeix la *Direcció General de Pòsits* i els seus assumptes resten a la Comptaduria General; les Corts de Cadis van cedir el seu control a les diputacions provincials creades el 1812; l'any 1814 s'ocupa el *Consejo de Castilla*; l'any 1818 es restableix la Superintendència (Ministeri de Gracia i Justicia) però el 1824 torna al *Consejo de Castilla* fins a la desaparició d'aquest organisme. L'any 1836 se suprimeix la Direcció General.

El 1850 s'inicia una tasca de reorganització i impuls dels *Pòsits* davant la seva decadència i la confusió institucional i legislativa sobre aquest tema. Una labor que segueix amb força els primers anys de la dècada dels seixanta per part del Ministeri de la Governació. En aquest sentit apareixen diverses ordres reials, però segons allò que s'exposa a la memòria del 1866, encara que s'ha produït un renaixement de la institució, es manté la confusió legislativa i alguns defectes tradicionals, com injustícies en els repartiments de grans, especulacions, etc. Per posar remei a aquesta situació es promulgà diverses diposicions:

Llei de Pòsits del 27 de juny de 1877 i el seu Reglament d'aplicació del 1878. La seva administració segueix en els ajuntaments, però es crea una comissió permanent pel seu control a cada província. Sembla que aquest esforç en gran part va fracassar i els motius que el van provocar van seguir durant els darrers anys de la centúria. Ara ja apareixen opinions a favor de convertir tots els fons dels *Pòsits* en metàl·lic per afavorir que els pagesos poguessin destinar els seus préstecs a les seves necessitats. També neixen les caixes d'estalvis i altres institucions de crèdit agrícola que van fer perillar novament els *Pòsits*. Tanmateix, les noves disposicions legislatives van intentar la seva revitalització:

Llei del 23 de gener de 1906. El Ministeri de Foment passa a controlar la seva activitat i es creen les delegacions règies. Anys després es començaran a convertir els fons d'espècies en metàl·lic (però en la dècada dels anys 70 encara hi havia gra en alguns *Pòsits*). La filosofia d'aquestes actuacions era transformar els *Pòsits* en una mena de bancs agrícoles que no foren dominats pels ajuntaments.

Reglament de Pòsits del 26 d'agost de 1928 i la seva aplicació mitjançant el Decret-Llei del 27 de Decembre de 1929. En aquest corpus es fixa l'obligatorietat de crear *Pòsits* a les poblacions menors de 5.000 habitants i la funció única ha de ser concedir préstecs als pagesos per a les seves tasques agrícoles.

Actualment la legislació en vigència prové dels Reglament del 14 de gener de 1955.

Des de 1929 s'ha produït un veritable reneixement dels *Pòsits* a tota Espanya, fins i tot també en aquelles zones on no existia aquella tradició. Recordem ara, per exemple que el 1962 a la província de Lleida hi havia 184 *Pòsits*, i només superaven aquestes xifres Burgos i Zamora³.

3. BUEDO GARCIA: Op. cit., pàg. 241, el qual cita a Roca Roca: op. cit., pàg. 128.

La intervenció de la hisenda pública

La importància creixent dels *Pòsits* al segle XVIII, la qual cosa suposava l'augment dels seus fons en grans i metàl·lic, van convertir aquesta institució en un fàcil mitjà de provisió de fons per la hisenda estatal, que sempre necessitava nous ingressos.

La primera intromissió, segons la terminologia d'Anes, és la de Carles III, quan va disposar que un dels accionistes importants a l'hora de crear el Banco Nacional de San Carlos (1782) havien de ser el *Pòsits* (més de 7.000 accions). La deficient evolució del banc i la seva conversió en el Banco Español de San Fernando (1829) van suposar importants pèrdues pels *Pòsits* (les seves accions es van reduir a 1426).

L'any 1799 Carlos IV ordena el traspàs a la hisenda pública de la cinquena part de les seves existències en gra i metàl·lic per poder pagar les despeses de l'exèrcit. Arran d'això molts *Pòsits* van quedar exhausts i d'altres van patir greus mancances a l'hora de realitzar la seva funció benèfica. El 1801, Carles IV recapte, per la mateixa finalitat, el cabal existent (100% del metàl·lic i 33% del gra). Pocs anys després, 1.806 s'exigeix a la institució un préstec de 36.000.000 de rals per la Reial Caixa d'Extinció del vals reials, quantitats mai tornades per hisenda.

La Guerra del Francès va significar un altre cop dur, potser el més greu, contra l'organisme que estudiem. Als seus fons van acudir l'any 1810 les tropes espanyoles i per les mateixes dates molts *Pòsits* van ser saquejats pels francesos, circumstància que també es va repetir a Catalunya durant el Trienni Liberal. La decadència dels *Pòsits* a tot l'Estat es fa evident després d'aquest conflicte. Malgrat això, entre el 1833 i el 1834 els seus cabals van ser incautats per a les autoritats en aquelles zones on la pesta del còlera es manifestava.

Al 1836, amb Mindizábal com a ministre d'hisenda, i amb la mateixa filosofia que les desamortitzacions, es traspassen els fons dels *Pòsits* a les diputacions provincials per a contribuir a les despeses de la Primera Guerra Carlina (R.O. del 30-9-1836 i la llei de les Corts del 29-12-1836). En aquest mateix sentit, el 1837, es procediria amb les accions que tenia

la Institució al Banco Español de San Fernando, encara que reintegrades posteriorment en deute del Tresor. S'acabarien aquí aquest tipus d'actuacions del poder públic però les investides havien estat tan dures, que malgrat la direcció contrària que pren la iniciativa oficial a partir del 1850 amb l'objectiu de potenciar els *Pòsits*, aquests no arribarien a tenir la importància de què van gaudir al segle XVIII.

Al nostres estudis sobre el tema ja esmentats, ens féiem ressò d'aquestes intromissions i els seus efectes en el *Pòsit* de Cervera. Aquesta ciutat fou una de les que va patir el saqueig dels francesos al 1810. Anteriorment ja s'havia acudit des de les existències d'aquell organisme a les esmentades contribucions del 1806 i el 1810, i el 1808 l'Ajuntament de la ciutat va rebre 8.000 quarteres de blat en préstecs (tornades aquest mateix any) per a participar al subsidi de 300 milions de rals demanats pel govern de l'estat. En acabar la Guerra de la Independència el *Pòsit* de Cervera havia perdut el 80% de les seves existències en gra i tots els seus fons en metàl·lic. El Trienni Liberal va significar nous problemes, un nou saqueig dels seus fons i la interrupció de la seva activitat. El còlera dels anys 30 no va afectar Cervera per la qual cosa el seu *Pòsit* tampoc ho va ser per les disposicions governamentals esmentades anteriorment, en canvi si que creiem que es va veure involucrat en les també mencionades R.O. del 30-9-1836 i la Llei de les Corts del 29-12-1836, en agruparse les comptabilitats dels anys 37 i 38. A la fi d'aquests vaivens, el *Pòsit* cerverí reflectiria la mateixa conjuntura que a la resta de l'Estat, decadència i postració; malgrat això, els seus fons van ser utilitzats per l'ajuntament a la Tercera Guerra Carlina per a les obres de fortificació de la ciutat (1.750 pessetes que no sabem si van ser retornades al *Pòsit* perquè no hem trobat cap documentació sobre aquest assumpte).

L'impuls oficial de la segona meitat del segle XIX

Hem citat en l'apartat de legislació les disposicions per revitalitzar i reorganitzar els *Pòsits* a partir del 1850, i hem reflectit l'utilitat que continuaven tenint per als liberals aquestes institucions així com la in-

capacitat per substituir-los amb nous organismes. En aquest apartat en ocuparem d'alguna iniciativa del Govern Civil de Lleida durant la dècada del 60, dècada important pel que fa a llur activitat oficial per tal d'iniciar els *pòsits*. Per això extreurem i comentarem, molt breument alguns paràrrafs de dites iniciatives publicades al Butlletí Oficial de la Província de Lleida (BOPL)

Al BOPL (5-2-1862), a la seva circular 43, el Govern Civil deia el següent:

"La benéfica y digna institución de los Pósitos por tanto tiempo postergada a causa de vicisitudes que no podían superarse, ha venido a recobrar toda su fuerza y vigor en virtud de la Real orden circular de 9 de Febrero último. Esta nueva prueba del eficaz interés que el Gobierno de S.M. (q.D.g.) presta a los pueblos todos de la Monarquía, imposible era dejar de acoger con la protección que se merece. Obrar de otro modo sería desconocer por los mismo pueblos sus verdaderos intereses, y los Ayuntamientos que les representan no hubieran mirado cual deben por el bien y prosperidad de los que conceptuándoles dignos de ejercer tales cargos les elevaron a ellos eligiéndoles libremente concejales. No dudaron el servicio tan importante que podían prestar organizando el Pósito donde su administración se hallaba abandonada, o creándole donde nunca había existido y con premura y distinguido celo se apresuraron a demostrar con este acto que no en vano depositaron en ellos su ilimitada confianza.

Pocos son los pueblos de esta provincia que hayan dejado de proponer medios y trabajar con constancia para experimentar pronto los saludable efectos de asociación tan imponderable, y muchos han conseguido ya ver funcionar el Pósito.

Firme en mi propósito de facilitar a estos todo el apoyo que menester hayan, a fin de fomentar por mi parte cuanto sea dable sus fondos y de evitar los graves conflictos que de una administración sin régimen seguro y constante podrían surgir, he acordado las reglas siguientes:

De la Administración en general de los Pósitos.

1ª En los pueblos que existieren Pósitos y donde a virtud de órdenes particulares no se hubieren instalado las Juntas gubernativas, se procederá a verificarlo sin demora alguna, reuniendo al efecto en sesión al Ayuntamiento.

2ª Estas Juntas se compondrán del Alcalde Presidente, del Regidor Síndico Concejal Diputado, del Secretario del Ayuntamiento y de un Depositario.

11. Los caudales y granos del Pósito no podrán invertirse bajo ningún concepto ni orden en objetos ni usos distintos de su instituto.

12. De los granos y de sus fondos en metálico se ha de reservar por lo menos la 3ª parte para repartirla en tiempo de la sementera entre los labradores necesitados, prefiriendo siempre los mas pobres pero afianzando en la manera que se dirá."

De tot l'exposat remarquem únicament la constància que deixa el Govern Civil de l'augment dels Pòsits als pobles de la província (circumstància que seria interessant d'investigar) i la doble funció que havia de continuar dispensant la institució: pa i sembra (la 3a part).

Mesos més tard, al BOPL (22-9-1862), circular 323, el Governador s'expressava d'aquesta manera:

"Ha llegado la época de practicar una de las más importantes operaciones anejas a la Administración de los Pósitos, sobre la cual llamo la atención de los Ayuntamientos y muy especialmente las de las Juntas interventoras. De la inteligencia, pureza y buen orden con que la lleven a cabo depende el buen resultado que los labradores y el mismo establecimiento ha de experimentar y solo puedo encomiarles la importancia de este servicio asegurándoles que cuanto celo y eficacia desplieguen de este asunto siempre será inferior a la magnitud y utilidad del objeto de tan humanitaria institución."

"Los beneficios que esta institución se reporta, aunque olvidados hace mucho tiempo, no son desconocidos y hoy van a sentirse de nuevo por medio de los préstamos que dentro de breves días harán los Pósitos llevando al hogar del necesitado el grano para sembrar sus campos y el dinero para atender a sus necesidades más perentorias. Los ayuntamientos son los encargados de ejecutar este acto de verdadera caridad y deben por lo tanto cuidar de que se verifique con la equidad e imparcialidad más escrupulosa a fin de evitar el monopolio que con la apariencia de necesidad tratase de ejecutarse. Téngase presente siempre; que el objeto del Pósito es el aliviar a los menesterosos y no el contribuir al lucro de un especulador;..."

Aquí assenyalem que, segons el text, el Pòsit no només ha de pal·liar la manca de gra per la sembra d'alguns agricultors sinó també altres necessitats de la seva activitat, funcions que més tard tindrien noves institucions com poden ser les caixes d'estalvi i els bancs de crèdit agrícola.

Al BOPL (28-9-1863), circular 341, es torna a fer referència als especuladors, un dels tradicionals problemes dels Pòsits:

"Ha llegado la época de la sementera y por consiguiente el momento oportuno de que los Pósitos socorran a los labradores necesitados. Esta es la ocasión de que los pueblos conozcan las ventajas de tan útiles establecimientos y la misión altamente humanitaria que están llamados a ejercer. Los ayuntamientos a cuya protección, vigilancia y administración están sometidos, van a ser los encargados de ejecutar este noble encargo y de ellos exclusivamente depende el buen o mal destino a que han de servir los fondos de los Pósitos. Reclamo, pues, toda su atención, toda su acreditada imparcialidad y todo su celo por el servicio público y por el bien de sus administrados en esta importante operación, y no dudo que al llevarla a cabo darán una prueba más de su conocida rectitud. Tengan presente; que el objeto de los Pósitos es socorrer a los labradores menesterosos y de ningún modo favorecer los manejos de un especulador..."

Tot això són, solament, uns exemples d'aquesta activitat oficial que hem anomenat en un altre moment. La seva incidència a Cervera fou

menor, segons el que hem observat a la comptabilitat d'aquests anys on s'observa un notable increment, tot i que segueix amb el llanguiment característic de dècades anteriors.

A l'apèndix relacionem els beneficiaris del *Pòsit* amb els fiadors i les quantitats rebudes l'any 1865. És un exemple sobre els valors amb els que movia la institució durant la segona meitat del segle. Tenim dades fins a 1881 i a partir d'aquesta data només existeixen les dades expresades en les corresponents actes d'inspecció i informes realitzats des del Govern Civil de Lleida, els quals reflecteixen la confusió i la manca de rigurositat en la comptabilitat i els llibres legals que havien de dur els administradors dels *Pòsits*. Com un clar exemple d'aquests fets transcrivim uns paràgrafs de l'Acta de la visita de la inspecció al *Pòsit* de 30 de novembre de 1901.

"Certifico que en el día 29 de Noviembre de 1.901, me presenté en el pueblo de Cervera a las dos de la tarde y reunido el Ayuntamiento en sesión extraordinaria sobre las doce de la mañana del día siguiente presidida por el Alcalde Don Mariano Pomés dice conocer a los aludidos Señores mi cometido disponiendo que el Secretario me presentase los documentos del Pósito con el fin de determinar el estudio de su administración y contabilidad. Ante esto el Sr. Alcalde manifestó que desconocía en absoluto que existiese en la Ciudad establecimiento de esta clase, cosa que también hacen constar los Señores Secretario y Depositario.

Puestos los dichos Señores, por el Subdelegado que suscribe, en conocimiento de las actas levantadas en los años 1882, 1890 y 1892, respondieron que según informes tomados, aquellas actas se levantaron sin fundamento alguno de verosimilitud y con el fin de evitar responsabilidades." (Pel que fa a aquesta documentació així com les actes d'inspecció i informes, veure les referències donades en la nota 4)⁴.

4. AHCC, Fons Municipal, Hisenda-Pòsit, reg. 239. Document manuscrit sense data amb el títol: "Cervera. datos acerca la situación del Pósito desde 20 juliol de 1878", aquest "informe" arriba fins el 1900.

Aquestes línies són una confirmació més de la decadència i manca d'interès de les autoritats locals en relació amb els *Pòsits* durant la segona meitat del segle XIX. El perquè d'aquesta decadència durant la segona meitat la centúria passada i la seva recuperació al segle XX és un tema d'estudi i de relació amb la conjuntura econòmica i social de cada zona, però no és l'objecte d'aquest treball on únicament constantem aquesta recuperació a Cervera en el nostre segle ja que el seu *Pòsit* arriba fins a la dècada dels 70⁵.

Creiem que tot el que hem exposat fins aquí justifica el nostre interès per l'investigació a fons d'aquestes institucions, ara per ara mal conegudes a Catalunya i més especialment a Lleida, la província més important en aquest sentit dintre del Principat. No tornarem a reincidir en les pautes d'investigació que ja vam donar en el seu moment, simplement ens hi remetem i reiterem la seva valua⁶. Únicament afegirem que s'hauria de comprovar si la revitalització d'aquests *Pòsits* durant el segle XX fou real o només va ser una senzilla propaganda oficial tal com va demostrar per a Salamanca, en el darrer quart del segle XIX, Mariano Esteban de Vega⁷.

5. AHCC, Fons Municipal, Hisenda-Pòsit. A la Relación de deudores en 31 de diciembre de 1970. tenim 36.25 ptes. a favor del Pòsit procedent de 5 deudors.

6. RUBIO RUIZ, D.: *La perduración ...*, op. cit., pàg. 125.

7. Op. cit., pàg. 128, nota 19.

Apèndix

CIUDAD DE CERVERA

PÓSITO DE LA MISMA

Reparto de granos hecho para la sementera del corriente año 1865-66

<i>Nombre de los labradores a quienes se prestó trigo</i>	<i>Cantidad en grano fang.</i>	<i>Cantidad en grano cuart.</i>	<i>Cantidad en grano avos.</i>	<i>Nombre de los Fiadores</i>
Salvador Ta	7	32	16	Vicente Ta
Ramon Mestre	5	5	19	Tomás Torres
José y A.Graells	15	17	17	Ramón Maja
Juan Argelich	5	5	19	F.de asis Rosell
F.de Asis Rosell	5	5	19	Juan Argelich
Fco. Pujaló	7	32	16	Ramón Costa
Ramon Costa	3	40	8	Francisco Pujaló
Pedro Miralles	4	23	1	Juan Valentines
antonio Pont	5	36	12	José Roig
José Farré	10	11	13	Jaime Padullés
Francisco Falip	7	32	16	Antonio Balsells
Pedro Guixé	6	19	5	Sebastián Viñals
Antonio Pont	7	32	16	Miguel Miró
Antonio Balsells	10	11	13	Francisco Falip
Ramón Rosell	5	5	19	Miguel Miró
Miguel Miró	6	19	5	Antonio Pont
Miguel Miró	5	5	19	Ramón Rosell
Ramón Maja	10	11	13	José Graells
Antonio y R.Falip	6	19	5	Jaime Colom
Jaime Padullés	6	19	5	José Farré
Juan Rosines	5	5	19	Miguel Miró
Miguel Miró	6	19	5	Juan Rosines
Pablo Carbonell	3	40	8	Mariano Tagues
Total	157	21	3	

Cervera 10 Diciembre 1865

El Presidente
(Ilegible)

